

Catherine Anderson

Áfonyás-part

Romantikus *Regények*

Catherine Anderson

Áfonyás-part

Mystic Creek 6.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Huckleberry Lake

Copyright © 2019 by Adeline Catherine Anderson

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 483 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

Erin De Laney keze már azelőtt is remegett, hogy az öreg Hondája csúnyán köhögni kezdett. Épp egy éles kanyart vett be, amikor a kocsni akkorát pukkant, mint egy gőzmozdony, amelyből hirtelen kifogyott a gőz, háromszor megrándult, majd rázkódva leállt a kavicsos úton. Az ezt követő csendben csak a lehűlő motor patogása hallatszott. Erin kifújta az eddig visszatartott levegőt, a válla elernyed, nekidőlt a sofőrülés háttámlájának. Az egyik helyi szerelő figyelmeztette, hogy az üzemanyag-szivattyú hamarosan bedobja a törölközőt, ő azonban megkockáztatta, hátha ki-tart a következő fizetésig. Sosem tartozott a szerencse kegyeltjei közé, így most a legszívesebben a falba verte volna a fejét. Itt ült kilométerekre az otthonától, egy olyan kocsiban, amit csak vontatóval lehetett volna megmozdítani.

Kinézett a poros szélvédőn, amelyre foltokat vetett a sárga-fenyőágak között átszűrődő délutáni napfény. Legalább kelle-mes látványban lehet része, miközben a segítséget várja. Imá-dta az új lakhelyét, az Oregon állambeli Mystic Creeket meg a gyönyörű hegyvidéket, amely körbevette a városnak helyet adó kis völgyet. Bárhol járt, mindig talált valami szépséget, amit megcsodálhatott. Sajnos ez volt az egyetlen jó az egyébként ki-látástalan életében. Talán Mary Poppins vagy Pollyanna képes lett volna bizakodva tekinteni a jövőre ebben a helyzetben is, de Erin nem látta a fényt az alagút végén.

Általában nem adta meg magát a bánatos gondolatoknak, most azonban, miután részt vett Slade bácsi esküvőjén, és tanú-ja volt az ő nehezen megszerzett boldogságának, olyan nagy

súllyal nehezedett a vállára a depresszió, mint ökörré a járom. *Az igaz szeretet az élet értelme.* Örült, hogy a nagybátyja végre rátalált. Igazság szerint mindenki boldogságának örült, akinek az élete jobbra fordult attól, hogy Slade és a felesége, Vickie végre egymáséi lettek. Ám a kirobbanó örömtől ragyogó arc láttán sóvárogni kezdett, ő is át akarta élni mindezt, ami viszont az ő esetében teljesen valószerűtlennek tűnt, ettől pedig üresnek és magányosnak érezte magát. Gyűlölte a seriffhelyettesi munkáját. A társasági élete arra korlátozódott, hogy idős hölgyekkel beszélgetett a macskáikról. Egyetlen pasit sem tudott rávenni, hogy alaposabban is megnézzék őt. Már abban sem volt biztos, hogy egyáltalán futólag végigmérte bárki is. Most pedig még az egyetlen közlekedési eszköze is cserben hagyta. Hogyan is találhatna bármi jót a helyzetében?

Kihúzta a virágmintás szoknyája zsebéből a mobilját, hogy felhívjon egy vontatót, de mielőtt tárcsázta volna a számot, eszébe jutott, hogy először valószínűleg ki kellene szállnia, és fel kellene nyitnia a motorháztetőt. Különben tehetetlen, gyenge nőnek fogják tartani, ő pedig ezt soha nem engedte meg magának, és nem is fogja. Hamarosan a többi vendég is visszaindul a városba az esküvőről, és akkor el fognak hajtani mellette az úton. Erin képes volt önmaga előtt beismerni, hogy szánalmas, de odáig már semmi esetre sem süllyedt volna, hogy ezt másoknak is látni engedje.

Kikapcsolta a biztonsági övét, összefogta a szoknyája ráncait, kilökte a Honda ajtaját, majd kilépett a kavicsos útra. A rózsaszín magas sarkúja alatt éles kövek görögtek, eszébe juttatták, mennyire gyötörte egész délután a lábfejét a cseppet sem praktikus lábbelije a göröngyös gyepen. Ha rajta múlt volna, biztosan terepre való cipőt vett volna fel: ha dolgozott, a megételtől kapott lovaglósizmját viselte, ha pedig nem, akkor fekete bakancsot. Egyik sem nyomta össze soha a lábujjait, és azokban nem ingott úgy járás közben, mint egy kötél táncos.

A fájdalomtól fintorogva kibicegett a kocsija elé, és felnyitotta a motorháztetőt. Az egyetlen, aminek a megtanulására

az apja nem kényszerítette rá, az autószerelés volt. Belebámult az olajos örvénybe, és megállapította, hogy három dolgot képes felismerni: az akkumulátort, az olajsapkát meg a szélvédőtisztító-folyadék tartályát. Az orrát megütötte a gázolaj kellemetlen szaga, megerősítve a gyanút, hogy csakugyan az üzemanyag-szivattyú romlott el. Erin már azért is kitüntetést érdemelt volna, hogy erre rájött. Egyáltalán nem értett az autókhoz. Gyakran azt sem tudta biztosan, mit jelentenek a figyelmeztető lámpák a műszerfalon.

Egy társra vágyott, nemcsak olyasvalakire, aki felvidítja, ha megcsappan az önbizalma, hanem olyan férfira, akivel lehet filmet nézni, együtt vacsorázni, és aki hisz benne. Magányos volt, a fenébe is! Jó, persze, ott volt neki a legjobb barátnője, Julie Price, de az más. És persze ott volt Slade bácsi is, őt is nagyon szerette, és szükség esetén mindig számíthatott rá. Mivel pedig a nagybácsi ma hozzáment az élete szerelméhez, Erin hirtelen egy rakás új rokont kapott: a vér szerinti unokatestvérét, Brodyt, az ő feleségét, Marissát, a három fiukat, meg persze a házasság révén szerzett unokatestvéreket és másod-unokatestvéreket. Mivel ő egyedüli gyermekként nőtt fel, a szülei pedig nem igazán jártak társaságba, Erin örült, hogy életében először ilyen óriási családhoz tartozhat. Ám a barátok és a rokonok nem pótolhatják azt az egyetlen különleges személyt, akit a párjának nevezhet.

Abban a pillanatban dízelmotor zúgását hallotta. Gyorsan összeolajozta egy kicsit a kezét, hogy úgy tűnjön, mintha a motort babrálta volna. Aztán kiegyenesedett, és kikukucskált a felhajtott motorháztető mögül. Amikor meglátta az új, ezüstszerű Dodge pick-upot, majdnem felnyögött. *Csak ne Wyatt Fitzgerald legyen! Kérlek, istenem, csak ne most!* Persze pont Wyatt volt az. Miután a férfi egész délután megvetően bánt vele, Erin most a legszívesebben a fogait csikorgatta volna.

Kinyílt a sofőrülés ajtaja. A férfi kutyája, Dominó kiugrott a kocsiból, és Erin felé rohant. A gyönyörű border collie keveréknek hosszú, selymes, fekete bundája volt fehér foltokkal.

– Szervusz, aranyom! – Erin nem akarta megsimogatni az ál-

latot olajos kézzel, de Dominó felágaskodott, a nő mellkasára nyomta a két mellső mancsát, és kutyapuszival áztatta az állát, így nem volt más választása. – Igen, én is örülök, hogy látlak.

Szerette volna ugyanezt elmondani a kutya gazdájáról is, aki éppen felé közeledett, a keskeny csípője könnyedén mozgott. Csak pár perccel korábban találkoztak a fogadáson, így Erinnek nem volt oka újra magába inni a férfi minden porcikáját, de Wyatt azóta átvette a western szabású öltönyét munkaruhára, és elképesztően szexi látványt nyújtott benne. Magas, izmos, inas férfi volt, a széles válláról és a mellkasa ívéről lerítt, hogy mindennap megküzd az elemekkel. Az augusztusi búza színére emlékeztető haja nyílegyenesen hullott a piros inge vállrátétére a barna Stetson kalapja alól. A lézerkék szeme élesen világított ki a napbarnított arcából.

Erin erővel visszafordította a figyelmét a kutyára, mielőtt a férfi leszidhatta volna az állatot az ugrálásért.

– Már húsz perc is eltelt azóta, hogy utoljára találkoztunk, ami a kutyának hétszer hosszabb idő, mint az embernek, úgy-hogy megértem az izgatottságát. Kérlek, ne szidd le!

Wyatt Fitzgerald egyáltalán nem vágyott rá, hogy találkozzon Erin De Laney-vel. Egy magafajta férfi számára ez a nő csak bajt jelenthetett. Először is, Erin nagyon szép volt a dús, sötétbarna hajával, a finom vonásaival meg a kifejező, kék szemével. Ráadásul nyilván viszonozta Wyatt vonzalmát. *Szó sem lehet róla!* A férfi hat évvel korábban megesküdtött, hogy többé nem kezd nőkkel, és ezt az önmagának tett ígéretét meg is szándékozott tartani. A seriffhelyettesként dolgozó Erinrel pedig különösen óvatosnak kellett lennie. Ha vele kerül bajba, a nőnek ki sem kell hívnia a zsarukat, hisz ő maga is az.

– A legtöbben megpróbálnak az út szélére húzódni, ha le-robban a kocsijuk – kiáltotta oda a férfi. – Amikor befordultam a kanyarban, satuféket kellett nyomnom, hogy ne csináljak palacsintát a Hondából.

Erin még mindig a nevetlen kutyát simogatta.

– Nyilván azt hiszed, hogy minden kocsi gurul még egy ideig, miután leáll a motorja. Az én Hondám három pukkanást hallatott, azóta meg sem moccan.

– Az első pukkanásnál rá kellett volna jönnöd, hogy baj van, aztán a másodiknál és a harmadiknál az árok felé kormányozhattál volna. Elég veszélyes a kanyarban vesztegelni egy le-robbant kocsival.

Erin negédesen mosolygott rá, de a gyönyörű kék szeméből nem vidámság sütött.

– Micsoda figyelmetlenség a részemről! Biztos vagyok benne, hogy te meg tudtad volna őrizni a nyugalmadat, ha te ülsz a kormánynál. Sajnos nem vagyunk mindnyájan felsőbbrendű lények.

Wyatt tudta, hogy bunkón viselkedik, de nem volt tapasztalata olyan nőekkel, akik romantikus vágyakat dédelgetnek vele kapcsolatban. Nem tudta, hogyan állíthatná le Erint kedvesen. Így hát inkább gorombáskodott vele. És ez bejött. Amikor a nő dühös, nem flörtöl vele.

A kutyája felé fordult, aki egy cseppet sem segített neki a távolságtartásban. Dominó még tavaly szeptemberben – a gazdája számára érthetetlen okokból – első látásra beleszeretett a nőbe, és azóta is rajongott érte.

– Dominó, le a földre! – parancsolta Wyatt, figyelmen kívül hagyva Erin kérését, hogy legyen elnéző az állattal. Nem a nő kutyája, ő pedig nem akarta, hogy Dominó rossz szokásokat vegyen fel. – Azt mondtam, földre!

Erin egyik orcáján felvillant egy gödröcske.

– Semmi baj, Wyatt! – Aztán folytatta a kutya bundájának a simogatását. – Igen, csodálatos vagy – mondta neki. – Jó tudni, hogy legalább valaki szeret engem.

Wyatt minden egyes szót leolvasott a nő ajkáról, de most arra vágyott, hogy bár a hanglejtését is hallaná. Nem tudta, miért, hiszen biztosra vette, hogy csöpög belőle a szarkazmus. Az esküvői fogadás alatt a nő megpróbált beszélgetni vele, ő azon-

ban elzárkózott tőle. Úgyhogy Erin most sértetten viselkedett. Wyattet valahol a szíve mélyén ez bántotta, de nem engedhette meg magának, hogy aggódjon miatta. Önvédelmi okokból egyszerűen távol kellett tartania magát tőle. Pedig a nő ma a szokásosnál is csábítóbb volt. A selyemblúz és a virágos szoknya jobban kiemelte az alakját, mint az ing és a nadrág, Wyattnek pedig minden idegszála bizsergett a közelségétől. Ami rossz jel. E miatt a nő miatt nemrégiben arra ébredt az éjszaka közepén, hogy nedves lett a pizsamanadrágja, amire már tizenöt éve nem volt példa. Milyen kínos! A munkásbarakkban más férfiak is aludtak, és amikor felébredt, a többiek már mind felültek az ágyukban. Most valahányszor eszébe jutott Wyattnek az az éjszaka, a gyomra olyan apró pontba rándult össze, mint egy összeaszott dió. *Jézusom!* Álmában Erinnel szeretkezett, és teljesen szabadjára engedték magukat. Habár nem kérdezett rá, sejtette, hogy a többiek rájöttek. *Ilyen a mi birtokvezetőnk: elélezett álmában. Szerencsétlen süket balfék!*

– Mi az? – kérdezte Erin. – Úgy nézel rám, mintha kiszúrnam volna az utolsó szülinapi lufidat.

Wyatt nem akart fenyegető képet vágni. Megpróbálta kismítani a ráncokat a homlokán, és felhúzta a szája sarkát, hátha mosolygásra emlékeztet az eredmény. Nem arról volt szó, hogy nem kedvelte Erint. Egyáltalán nem. Csak épp ez a nő olyan vágyakat és érzéseket ébresztett benne, amiket nem engedhetett meg magának. Azt kívánta, bár tudná, hogyan tartsa meg a két lépés távolságot anélkül, hogy Erin úgy érezze, visszautasította őt. Csak épp ez teljességgel lehetetlen. Talán elmagyarázhatná neki a dolgot, de ehhez olyasmiket kellene elmondania magáról, amihez senkinek semmi köze. A múltban elkövetett hibái egyes egyedül rá tartoznak.

Úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagyja a nő megjegyzését.

– Mi baja a kocsinak? – kérdezte inkább.

Erin még egyszer utoljára megsimogatta Dominót, aztán gyengéden letolta magáról.

– Az üzemanyag-szivattyú bementa az unalmast. – Fel-

emelte az olajos kezét. – Nincs mit tenni, újat kell venni. Ami azt jelenti, hogy a kocsim pár napig a szerelőnél lesz.

Wyatt elszakította a tekintetét Erin telt ajkáról, és a motorra pillantott. Még sosem látott olyan nőt, aki ennyi mindenhez ért. Nem igazán lepte meg, hogy még az autószerelésben is ott-hon van. Különösebb erőfeszítés nélkül megszegyenítené a legtöbb férfit.

– Nem lehet megbütykölni annyira, hogy bejuss vele a városba?

Erin a fejét rázta.

– Nem. Az egyetlen megoldás, hogy kicseréltetem az üzemanyag-szivattyút. Épp hívni akartam a vontatót.

Wyatt főnöke, Slade Wilder Erin nagybátyja volt, így a férfi tudta, hogy a nő nem keres sokat újonc seriffhelyettesként. A vontatás általában nem valami olcsó, és biztosan nagy érvágás lenne neki.

– Gondolom, nem fedezi a biztosításod az autómentőt.

– A múlt hónapban mondtam le. Ilyen az én szerencsém! Tizenöt éven át fizettem a prémium szolgáltatásokat, és sosem volt szükségem rájuk. Erre rögtön azután, hogy lemondom, puff... Biztosan rossz a karmám.

Wyatt szívesebben fogalmazott úgy, hogy egyszerűen pechje volt, méghozzá mindkettejüknek. Erinnek segítségre volt szüksége, és épp neki kellett erre járnia. A pick-upjával be tudta húzni a Hondát a városba, és nem vette volna a lelkére, hogy a nő vontatót hívjon, amikor ő épp a helyszínen van.

– Majd én elvontatom neked.

– Nagyon kedves vagy, de nem akarok neked gondot okozni – rázta a fejét Erin.

Pedig több gondot okozott, mint hinné!

– Mindent magammal hordok a szerszámosládámban, ami-re csak szükségem lehet, egy erős vontatókötelet is beleértve. Vontatórudam sajnos nincs, de ez csak azt jelenti, hogy neked kell kormányozni és szükség esetén fékezni, hogy ne szaladj bele hátulról az én kocsimba. Szerinted menni fog?

Erin összefonta a karját a derekán. Az elképesztően karcsú derekán. Amikor egyenruhát viselt – vagyis az idő nagy részében –, a vonzó alakját eltakarta a laza anyag, a derekát pedig szélesebbnek mutatta a zsaruk felszerelésével teleaggatott öve. Ma azonban nőiesen öltözött, amely illett a kertben megrendezett esküvőhöz és fogadáshoz, és elég férfitűnően festett benne. Wyattnek pedig pontosan ez volt vele a baja. Amikor csak találkoztak, folyton arra vágyott, hogy megcsókolja azt a kíváncsú száját – és más testrészeit.

– Igen, menni fog. De mint már említettem, nem akarok gondot okozni neked. – A vékony kezét Dominó fejére nyomta, az ujjai szórakozottan cirógatták a selymes bundát.

– Nem okozol gondot. Ennivalót kell vennem a munkásszállás lakóinak, úgyhogy egyébként is bemegyek a városba. Majd lerakom a kocsidat a szervizben, téged pedig hazaviszlek.

– Vasárnap van – felelte a nő. – Buck nem lesz ott.

– Van egy külön postaládája a slusszkulcsoknak. Csak lezárod a Hondát, bedobod a kulcsát a résen, holnap pedig felhívod, és árajánlatot kérsz tőle.

– Nem lesz szükség árajánlatra. Csak egy szerviz van a városban. Ha elvinném a kocsit Crystal Fallsba, hogy másik ajánlatot kérjek rá, olyan sokat költenék a szállítására, hogy akkor sem jönnék ki jobban, ha ott olcsóbban megcsinálnák.

Wyatt ezzel nem tudott vitatkozni. A kezét a vezetőfülkére tette, és felugrott a platóra, talpra érkezett. Hátra sem pillantott Erinre, csak felpattintotta a szerszámosládája fedelét, kivette a vontatókötelet – amely egyébként a legtetetjén hevert, mivel gyakran használta a marhatenyészetben –, aztán leugrott az útra.

– Odaállok a kocsid elé – mondta.

– Tényleg nincs szükségem segítségre. Megoldom.

Wyattnek az jutott eszébe, amikor először találkozott Erinnel. A nő akkor is pont ilyen makacsul visszautasította a segítséget, mint ma, ő pedig most is majdnem pont ugyanúgy válaszolt, mint akkor.

– A főnököm nem fog örülni, ha itt hagylak az út szélén.

Erin egy hajszálnyit felszegte az állát.

– Azért ez nem olyan elhagyatott hely. Pár perc múlva több tucat kocsi fog visszahajtani a városba ezen az úton.

– Pontosan. És minden egyes kocsi sofőrje látni fogja, hogy cserben hagytalak.

– Majd megmondom nekik, hogy felajánlottad a segítségedet, de én visszautasítottam.

– Miért nem hagyod inkább, hogy elvontassalak? – erősködött Wyatt. – Baráti szívesség lenne.

– Nem vagyunk barátok. Nem is próbálsz titkolni, hogy nem kedvelsz. Amióta összebarátkoztam Doreennel a telefonközpontban, és kapok szabadnapokat, végre gyakrabban el tudok látogatni a marhatenyészetbe, de valahányszor megjelenek, te úgy eltűnsz, mintha fertőző betegségem lenne.

Wyatt beismerte, hogy a nőnek ebben igaza van. De nem azért tűnt el, mert nem kedvelte őt. Hanem mert túlságosan is kedvelte.

– Akármikor jössz, én dolgozom. Minden egyes napra olyan hosszú listát írhatnak a tennivalóimról, mint a karom. Nem szándékosan kerüllek. Csak sok a dolgom.

Erin arcáról lerítt, hogy őt nem lehet ilyen könnyen megteveszteni.

– Nézd! – folytatta Wyatt. – Nem az a lényeg, hogy én kedvellek-e téged, vagy te kedvelsz-e engem. A nagybátyád a főnök, és haragudni fog, ha nem segíték. Ha neked nem okoz gondot, inkább megtartanám a munkámat, ugyanis szükségem van rá.

Erin válla alig láthatóan elernyedtt, amiből Wyatt arra következtetett, hogy ezt a csatát megnyerte.

– Hát jó – legyintett a nő. – Beleegyezek, hogy bevontasd a kocsimat a városba, de csak mert nem akarok semmi nézeteltérést köztetek Slade bácsival.

Wyattet nem érdekelte, miért egyezett bele Erin, csak az, hogy végre elfogadta a segítségét.

Rendőrtisztként Erinnek külön vezetéstechnikai órákat kellett vennie, ahol megtanulta, hogyan hajtson nagy sebességgel, ezért azt hitte, hogy szinte bármilyen helyzetben képes kezelni egy autót. Ám a lerobbant kocsi irányítása így is teljesen felkészületlenül érte. A motor hibája miatt a szervokormány sem működött, így sokkal nehezebben fordult el. A fékpedál lötyögött, jobban le kellett nyomni, hogy fogjon. Egy fél méterre sem látott ki előre a Wyatt pick-upja végéből felszálló por miatt. Ráadásul a Honda belseje kellemetlenül felmelegedett. De még ha le is tudta volna húzni az ablakot, amihez ugyancsak kellett volna az elektronika, akkor is port szívott volna be. Habár örült, hogy nem Wyatt mellett utazik, mire megérkeztek a szervizbe, kimerült, és leizzadt.

Erin már alig várta, hogy kimenekülhessen a fülledt kocsiból, így most kinyitotta az ajtót, kiszállt, és az egyik kezével legyezeni kezdte az arcát.

– Jól vagy? – kérdezte Wyatt.

– Csak egy kicsit melegem van. Nem mintha olyan nagy forróság lenne ma, de egy fekete kocsiban, felhúzott ablakok mellett nagyon hamar fojtogató lesz a levegő.

– Vagy úgy... Sajnálom! Majd bekapcsolom neked a légkondit, amikor hazaviszlek.

Erin lezárta a Hondát, megkereste Buck ládáját, beledobta a kulcsot, majd megint Wyatt felé fordult, szeretett volna minél hamarabb túl lenni ezen az egészen.

– Kész vagyok.

– Hol a táskád? – kérdezte a férfi.

Erin összeszorította a fogát.

– A francba! A kocsiban hagytam. – Tehetetlen dühében majd felrobbant. Csak egy hónapja kezdett válltáskát hordani, és még nem vált teljesen automatikussá, hogy magánál tartsa. Látta, hogy Wyatt próbálja elfojtani a mosolyát. – Ez egyáltalán nem vicces!

– Van benne valami fontos, amire holnap reggelig feltétlenül szükségem lesz?

– A mobilom. Állandóan nálam kell lennie arra az esetre, ha keresnének a seriffhivatalból.

A férfi áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, mindkét kezét a vékony csípőjén pihentette. Ettől a beállástól ízig-vérig cowboyoknak tűnt. Mielőtt Erin megismerte Wyattet, nem találta különösebben vonzónak a western stílust, de ez mostanra megváltozott. Még egy ok, amiért haragudhat Wyatt Fitzgeraldira. Összezavarta a fejét, a megismerkedésük óta másképp látja a dolgokat, és elkezdte elemezgetni a saját reakcióit.

– Nos – mondta a férfi a maga lassú, megfontolt módján.
– Valószínűleg fel tudom feszíteni a zárat, ha megígéred, hogy nem engem fogsz elsőként gyanúsítani, amikor legközelebb feltörnek egy kocsit a főutcán.

Erin elhúzta a száját. Mystic Creekből évente átlagban csak egy kocsit törtek fel, és a legvalószínűbb gyanúsított ilyenkor mindig egy tinédzser fiú volt.

– Persze hogy nem.

A férfi megint felugrott a pick-upja platójára, amitől a nőnek borzongás futott végig a gerincén. Bármit csinált Wyatt, csak úgy sütött belőle az erő és a férfiaság. Ráadásul elmondhatatlanul jóképű volt. Csak a vak nem látja, mennyire elképesztően vonzó. Ha megkérdeznék Mystic Creekből felnőtt női lakosságát, valószínűleg a többségük beismerné, hogy bizsergető érzések támadnak a hasában, ha összefutnak vele az utcán.

Amikor Wyatt leugrott a földre, egy lapos fémdarabot tartott a kezében. Hasonló eszköz hevert a hivatal minden kocsjában, amit Erin valaha is vezetett. Már többször is használta, hogy kinyissa olyan emberek autóját, akik benn hagyták a kulcsukat.

Wyatt pár másodperccel később felfeszítette a kocsi ajtaját. Felkapta Erin táskáját, visszazárta az ajtót, és megindult a pick-upja felé.

– Menjünk! – kiáltotta oda a nőnek.

Miközben a nő felmászott az ülésre, Dominó összenyalta az arcát. Erin megpróbált megszabadulni a kutyától, de nem szidta

le. Miközben elhelyezkedett, és nagy nehezen becsatolta az övét, a füle is csupa kutyanyál lett. Wyatt oldalra pillantott, hogy lássa, bekötötte-e magát a nő, majd odaszólt a kutyának.

– Hagyd abba, Dominó!

Az állat letelepedett közöttük, és előrefordult, Wyatt pedig megnyomta az indítógombot. A dízelmotor életre kelt. A férfi vezetésre állította az automata sebváltót, aztán rálépett a gázpedálra, Erin pedig a következő pillanatban hatalmas puffanást hallott, majd a pick-up hirtelen meglendült, aztán megállt. A nő előrerépiült. Csak a mellkasán átívelő övnek köszönhette, hogy nem csatant neki a műszerfalnak, bár a pánt a bal mellét olyan erővel lapította le, hogy belehasított tőle a fájdalom a bordakosarába.

– A francba! – Wyatt visszatette parkolásba a járművet, kiántotta a biztonsági övet, aztán kivágta az ajtót. – Elfelejtetem lecsatolni a vontatókötelet a kocsidról. – Kiugrott a vezetőfülkéből, és újabb káromkodások közepette a pick-upja végéhez ment. Erin rossz érzésekkel mászott ki a járműből. A Honda eleje úgy összegyűrődött, mint az alufólia. – A rohadt életbe! – morgott a férfi. – Üresben hagytad?

– Ó, szóval most már az én hibám?! – berzenkedett Erin.

Wyatt lekapta a kalapját, beletúrt a szőke hajába, aztán visszacsapta a Stetsont a fejére.

– Nem azt mondtam, hogy a te hibád, vállalom a felelősséget a történetekért. Csak a kocsi valószínűleg nem gurult volna előre, ha parkolásba teszed, és behúzod a kéziféket.

– Nem, tényleg nem – helyeselt a nő. – És akkor nem az eleje zúzódott volna össze, hanem az alvázat rántottad volna ki alóla, és kiflivé csavartad volna.

– Sajnálom, Erin... – sóhajtotta Wyatt. – Kifizetem a javítását.

Erin nem tudta, miért, de elnevette magát. Igazából egy cseppet sem volt vicces a helyzet. Valószínűleg öt- vagy talán hatezer dollárjába is bele fog kerülni, hogy megcsináltassa. Ám a férfi arckifejezése, a hitetlenkedés és a frusztráció keveréke elképesztően mulatságosnak tűnt. A még mindig sajtó mellkasára szorította a kezét.

– Nem értem, mi olyan vicces – mondta Wyatt. – Épp most tettem tönkre a kocsidat.

– Azt hiszem, Buck ért a karosszériához is. – Erinnek csak ez jutott az eszébe. – És a rádióhirdetésében úgy hallottam, hogy lehet nála részletfizetést kérni. Megjavíttatom, aztán havonta törlesztem az árát.

– Nem hagyhatom, hogy te fizesd ki. Én okoztam a kárt.

– Miközben nekem próbáltál segíteni. És ahogy arra te is rámutattál, az én hibám, hogy nem tettem vissza parkolásba a sebváltót. Nem hagyhatom, hogy te viseld az anyagi következményeket.

– Akkor megosztjuk a költségeket.

Erin úgy döntött, hogy ezt a vitát máskor is befejezhetik.

– Majd később megbeszéljük, rendben? Egyelőre csak szeretnék hazamenni és elintézni pár telefonhívást. Talán Adams seriff kölcsönad egy megyei járművet úgy egy hétre. Különben kocsit kell bérelnem. Túl messze lakom ahhoz, hogy akkor is gyalog járjak munkába, ha rossz az idő.

– Pedig tavasszal lehet rá számítani. Most pedig, hála nekem, valószínűleg nem csak egy hétig fog tartani a javítás. Inkább kettőig. – A férfi sarkon fordult, és visszaindult a kocsija eleje felé. – Na jó. Akkor hazaviszlek.

– Wyatt... – Erin ahogy kimondta a nevét, a legszívesebben el is harapta volna. A férfi teljesen siket volt, akkor sem hallott volna semmit, ha a nő sikítozni kezd. Végigfutott a kocsik másik oldalán a plató mellett, és közben a karját lengetve próbálta magára vonni a férfi figyelmét. Sikerült is megállítania, pont mielőtt Wyatt az ajtóhoz ért volna. A cowboy Erin arcára szegezte a tekintetét. – A kötél, Wyatt. Még mindig nem akasztottad le.